

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519527312/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

den unge Dame. Kjøresten mærkede det, og sagde paa Fransk: „Frygt ikke min Dyrebare! her ere vi sikre; men det smerter mig, at den første Vaaning, jeg indfører Dem i, skal indjage Dem Skræk og Afskye.“ „Jeg vil vise Dem alle mine Herligheder“ vedblev Krybeskytten, idet han aabnede en Dør i Baggrunden. „Her er mit Kjøkken, hvor vi kun om Natten tør have Ild paa; her er ogsaa mit Spisekammer“ lagde han til, visende paa et Saltrug og nogle Hjortekøller, som hang i Røg over Arnen; „Brød og Kjød har jeg, og en lille Taar Mjød købte jeg i Viborg for det sidste Hjorteskind.“ Med disse Ord satte han en Dunk og et Træfad med de omtalte Spisevare paa Borden: „Æd og drik saameget I lyster af hvad Huset formaaer! og naar I vil afsted, skal I faae en sikker Vejviser.“ Cornetten trykkede den ærlige Troglodyts Haand, og sagde: „I dette Øjeblik har jeg ikke Andet at byde Eder, end min hjertelige Tak –“ „Jeg tager ingen“ afbrød *sorte Mads*; „men lov mig blot, at I aldrig vil røbe mig eller min Hule!“ Med de helligste Forsikringer blev dette lette Løfte givet: og de Forelskede nøde nu en Frokost, som Hungeren, og Glæden over deres Redning gjorde dobbelt velsmagende.

Efter Værtens Forslag fattede de den Beslutning at oppebie Aftenen, inden de paany tiltraadte den afbrudte Rejse. Imidlertid tilbød *Mikkel*, at han vilde gaac ud paa Recognosering, saavel for at iagttage Forfølgerne, som for at indhente Underretning om den fra *Vesterov* forventede Vogn. Første Gang kom han ikke længere end til Hulens Aabning, og berettede derfra: at hine nu havde omrodet Hedebranden, og satte i tvende Afdelinger Vester paa. Nogle Timer derefter vovede han sig et Stykke ud i Heden, og vendte tilbage med den Underretning, at de nu rede mod Nordvest, og at Heden rimeligviis nu vilde vende sikker for dem, da de ikke kunde formode, at de Flygtende endnu befandt sig i Samme, og de vistnok ved falske Underretninger vare bragte paa Fejlspor. – Lidt over Middag gik baade han og Værten ud – den Første for at bestille en Vogn i een af de mod Vesten liggende Landsbyer. Den Sidste kom efter en halv Times Forløb tilbage, og fortalte: at han derude havde truffet en ung *Klør*, der forekom ham fordægtig. Paa hans Maal lod det til at være en Tydsker. Han spurgte om Vej til *Heans* Kroe, og om der ikke havde færdedes nogen Rejsende derforbi den Dag. Cornetten spurgte nøjere om dette Menneskes Udseende og Klædedragt; og efter Beskrivelsen kunde han ikke længere tvivle paa, at det var hans Ungarer. De gik da

Røverstuen

Begge ud, og vare saa heldige at indhente ham en Fjerdingsvej omtrent fra Hulen. Vi ville ikke længe opholde os ved Ungarerens Beretning om Aarsagen til Vognens Udeblivelse, der var denne: at han og Kudsken havde forvexlet Karup Aae med den, som løber et Par Miil vestligere, ved hvilken altsaa Vognen endnu befandt sig. Ligesaa kortelig ville vi ogsaa bemærke: at han noget før Middag var bleven anholdt og udspurgt af de eftersættende Ryttere, og at han ikke alene snildelig havde reder sig ud af dette Forhør; men endog vist dem paa en Vej, som han vel formodede ikke førte dem paa Spor efter de Flygtende, om hvis Skjæbne han ellers havde svævet i den pinligste Uvished.

Slutteligen finder jeg mig ej heller beføjet til større Vidtøftighed i Catastrophens Udvikling; men vil – som andre Romanskriivere – ile mod Enden: Cornetten og hans Kjereste kom lykkelig den følgende Morgen til *Vestervig*, bleve der Mand og Kone, og fik for det første af Ejeren, den ældste Broder, en liden Sædegaard i *Tbye* til Beboelse. Junker *Kaj* fik for det første en lang Næse, og for det andet – et Aars Tid efter – en endnu rigere Frøken i *Fyem*. Ansbjerguanden og hans Frue sloge reent Haanden af Datteren, og vare – uagter alle hendes og hendes Mands ydmyge og angerfulde Skrivelser – ikke til at forsone.

5.

Hestebæven.

Henimod den vestlige Ende af *Ansbjerg* Skov er en aaben Plads, en temmelig stor Grønning, heelt omgivet af gamle højærværdige Bøge. Paa Pintsefestens første Eftermiddag samles her aarlig den største Deel af de omliggende Sognes Beboere. Mange Huse staae paa denne Dag tomme; og flere bevogtes kun af Blinde eller Sengeliggende; thi Halte og Krøblinger – naar de kun ikke mangle Øjets Sands – maae dog een Gang om Aaret forlyste sig i den nys udsprungne Skov, og hjembringe en lysgrøn Bøgeqvist – som Noahs Duc fordum – til den mørke Vaaning, ofte en Noahs Ark i det mindre.

Hvilken Glæde! hvilken Vrimmel! *Hestebæven* – saa hedder dette Forsamlingssted – er da at ligne ved en uhyre Bikube: bestandig Uro, uophørlig Trængen, frem og tilbage, ud og ind, Alle kun sysselsatte med at indsuge Glædens Honning og inddrikke den oplivende Som-